

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9221 af 15/06/1993 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-42-93 om kompetence - sygebehandling - manglende ressourcer inden for sygehusvæsnet - konkret vurdering

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21126-90

Ankestyrelsens principafgørelse O-42-93 om kompetence - sygebehandling - manglende ressourcer inden for sygehusvæsnet - konkret vurdering

Resume:

En kommune kunne ikke afslå at yde hjælp til psykoterapeutisk behandling, alene med henvisning til at behandlingen skulle ydes indenfor sygehusvæsnets rammer. Kommunen blev efter en konkret vurdering pålagt at yde hjælp.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at kommunen hidtil havde ydet økonomisk hjælp efter bistandslovens § 46 a (nu aktivlovens § 82) til psykoterapeutbehandling, at den hidtidige behandling havde haft effekt og derfor måtte anses for velbegrundet, samt at udgiften fortsat ikke kunne dækkes efter anden lovgivning.

Ankestyrelsen tilføjede, at det generelle spørgsmål om opgave- og udgiftsfordeling mellem det amtskommunale sygehusvæsen og kommunerne ikke henhørte under Ankestyrelsens kompetence.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 46a

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 49 af 5. marts 1987 om kontanthjælp efter bistandsloven - pkt. 25

Sagsfremstilling:

En kvinde havde en pseudoneurose og henvendte sig til et sygehus med henblik på behandling.

Overlægen på sygehuset mente, at gruppebehandling på daghospital ikke var tilstrækkelig. Overlægen fandt, at individuel psykoterapeutisk behandling skulle foretages. Kapaciteten til individuel psykoterapi var for tiden opbrugt på psykiatrisk afdeling.

Kommunen bevilgede i august 1989 støtte til psykoterapeutisk behandling på privat basis i max. 2 måneder.

Kommunen forlængede efterfølgende bevillingen indtil 31. januar 1990, idet kommunen så forventede, at sygehuset fandt ledig kapacitet.

Ankenævnet pålagde kommunen at yde hjælp til psykoterapi, foreløbig indtil udgangen af 1990. Nævnet lagde vægt på, at den hidtidige behandling havde hjulpet, og at kommunen hidtil havde ydet hjælp til behandlingen. Nævnet traf afgørelse på baggrund af det oplyste om:

- Kvindens helbredsmæssige forhold og hendes behov for behandling.
- Den omstændighed, at hun i særlig grad skønnedes at profitere af behandlingen hos psykoterapeut.
- At individuel behandling ifølge udtalelse fra overlægen ikke kunne tilbydes hende på sygehuset på det tidspunkt, hvor hun havde brug for behandlingen.
- At kommunen havde bevilget hjælp, men standset bevillingen midt i behandlingsforløbet på et tidspunkt, hvor der ikke var mulighed for at henvise kvinden til behandling på sygehuset.

Kommunen afviste i klagen bl.a., at en anden forvaltnings manglende økonomiske ressourcer kunne have betydning for bevillinger givet i henhold til bistandsloven. Denne type afgørelser kunne få uoverskuelige konsekvenser for kontanthjælpsområdet, herunder sygebehandlinger, hvor det måtte formodes, at de kommunale udgifter ville stige i takt med nedskæringer på sygehusets udgifter.

Efter sagens afgørelse i nævnet anmodede kommunen Socialministeriet om en vurdering af, om manglende ressourcer i sygehusvæsenet bevirkede, at udgifter til behandling i privat praksis måtte afholdes efter kontanthjælpsreglerne.

Socialministeriet hørte Sundhedsministeriet, der indhentede en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen.

Sundhedsstyrelsen udtalte bl.a., at en patient med den anførte diagnose, afhængig af lidelsens sværhedsgrad, lige så vel kunne høre hjemme i sygehusvæsenet, som i speciallægepraksis eller i psykolog behandling.

Sundhedsministeriet udtalte til Socialministeriet bl.a., at den konkrete sag ikke kunne få generel betydning i relation til opgave- og udgiftsfordeling mellem det amtskommunale sygehusvæsen og kommunerne.

Socialministeriet udtalte til kommunen bl.a., at manglende ressourcer hos en anden forvaltning ikke kunne bevirke afslag på kontanthjælp, hvis ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne for hjælp efter bistandslovens bestemmelser. Indførelsen af en ordning, hvorefter visse persongrupper skulle være afskåret fra kontanthjælp, ville være uforeneligt med det grundlæggende princip om, at der skal være et "underste sikkerhedsnet".

Sagen blev behandlet på principielt møde med henblik på afklaring af, om manglende ressourcer inden for sygehusvæsenet medfører, at udgiften til psykoterapi skulle dækkes efter bistandslovens § 46 a.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ankenævnet med rette havde pålagt kommunen fortsat at yde hjælp efter bistandslovens § 46 a til behandling hos psykoterapeut, foreløbig indtil udgangen af 1990.

Ankestyrelsen fandt, at sygehusvæsenets manglende ressourcer ikke i sig selv kunne bevirke afslag på økonomisk hjælp til sygebehandling efter bistandslovens § 46 a.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at kommunen hidtil havde ydet økonomisk hjælp efter bistandslovens § 46 a til psykoterapeutbehandling, at den hidtidige behandling havde haft effekt og derfor måtte anses for velbegrundet, samt at udgiften fortsat ikke kunne dækkes efter anden lovgivning. Ankestyrelsen tiltrådte derfor nævnets afgørelse.

Ankestyrelsen tilføjede, at det generelle spørgsmål om opgave- og udgiftsfordeling mellem det amtskommunale sygehusvæsen og kommunerne ikke henhører under Ankestyrelsen.